

Çorak Buluşma

Rasim ÖZDENÖREN

Kırk derece ateşin bağrında debelendiğini nereden bilebilirdi? Kadının gülümseyişi, sisli saydam perdelerin ardından ciğerinin içine yönelmiş duruyordu. Kadın, otobüsün koltuğunda, cam kenarında dalgın bakışlarını, uzaklarda çite benzeyen kırık çizgilerin oynadığı kirli yeşil silüete doğru kaydırması. Bakışı onu hedef almıştı. Biliyordu. Otobüs hızla ilerliyordu. Otlayan inekler, dikenli teller, uçurtması havalanmaya hazırlanmış çocuk, gözle izlenemeyecek denli çarçabuk geriye doğru kayıp gidiyor, o bakıştaki sabit hedef yüreğini nişan alıyordu. O bakışı başka nasıl tahayyül edebilirdi: kadın -kadını- yüzükoyun uzanmış, dirseklerini dayamış olduğu yastığın önüne tabancasını bırakmıştı... Tabancanın bırakıldığı yastık o muydu? O olamaz mıydı? Onu kendi kendisiyle mi öldürmeye hazırlanıyordu? Kadının -kadınının- her zaman bir bekleyiş halinde durduğunu bilmek neye yarar? O, beklenen olduğu kadar bekleyendi de... Kendisinden hangi öcünü almayı bekliyor olabilirdi? Kadının bakışındaki küçümseme çok belliydi. Kalbinin, yüzüne yansıyan duruşunu görüyordu: Korkusuzdu. Vurdumduymazdı. Düşünün hizasında duran tabanca -orada bir tabanca durduğunu söylemiştim- yüzündeki umarsızlığa, aldırmaazlığa öylesine yabancıydı ki, dahası o tabanca, tabanca olmaya o kadar uzak duruyordu ki, sanki ona -özlenildiği söylenen o kadına- ait olmadığı duygusunu uyandırıyor. Tabanca orada, öylece, lök gibi duruyordu. Kendiliğinden bir abesi imliyordu. Perdenin kara aydınlık ışık sızıntısı içinde akordeon gibi duran eğri çerçevedeki gülümseyişi birdenbire ağlamaya dönüşebilirdi. Her an böyle bir ağlayış beklenebilirdi. O güzel yüzdeki bakışı gönlüne, yüreğine, ciğerine indirmişse; o nasıl ağlamakla gülümseme arasında sıkışıp kalıyorsa, ikizi olan, yürek ikizi olan kadın da, bir hâlden ötekine kolayca geçebilirdi. Gülümseyen yüz, o anda, birden hüznün gayyasına dalabilirdi. Hüznün yoğunluğunca tel örgülerin arkasına doğru kayar, kayıp giderdi. Tırmanılabilir denli yüzüne yakın duran tel, birden dikenli tel hâline dönüşebilir, kanayan yüreğinden dışa yansıyabilirdi. Dışarda hiçbir şey yoktu. Kendi yoktu. Parmakları, gene de tel örgüleri kavramıştı. Tel örgüler, kadının ağzından aşkın zalim sesini kanırtıyor,

Çukur:

kanatıyordu. Orada, tel örgülerin sınırında kadının bakışları, uzaklaşan, geri dönmesi beklenmeyen sevgilinin oradan adım adım yitişini işaretliyordu. İkisi, birden, aynı anda ağlayabilirdi. Yaraşırdı. Ağlamaya değer bir acı yaşanmıştı. Kendini dışardan kimsenin anlaması imkân dâhilinde değildi. Bir, o, tellere, tel engele dayanmış duran kadın; bir de o uzaklaşıp giden siluetin yüreği biliyordu olan biteni... Özlemin serüveni dikenli telin engeliyle bitmemeliydi... Yoğun hüznler, kıskançlıklar, kendini helak edencesine yaşanan kahırlar ortalarda fır dönse de kimse terk ettiğini ya da terk edildiğini anımsamamalıydı. Duygular öylesine nahif hâle gelmişti ki, somut bir yalanın üzerine inşa edilmiş vaatlere bile ağlanabilirdi. Yoğun hüsrânı besleyen tebessüm gerilerde, en gerilerde bir umut ışığı hâlinde onu fark edenlere el sallıyordu. Sevgilinin yüzü, köz gibi yanan bağrında arkasına ateş denizini almış olarak gerçek bir sevinçle bakışını yüreğine boşaltmaya hazırlanıyordu. Arkadaki mavi deniz umudun ve hayatın kıpırdanışlarını uzaya, uzaklara salıyordu. Güdüsöl olarak kıpırdayan dudaklar merhaba diye mırıldanıyor, orada, sevgilinin birden, bir yeniden doğuşu başlıyordu. Evet, ordaydı. Onu kucaklıyor, bağrına basıyordu.

Kadının ıslak gözleri, onu özleyene bakmıyordu. Heyhat! Onu aşılıyor, kendi özleminin derinliklerine dalmış hâlde uzaklara, en uzaklara, galaksilerin bittiği yerlerdeki uzaklıklara dalmış gidiyordu. Öyleyse bir trenin üzerinde uyandırdığı görkemli vahaaahuu sesleriyle bağrını delerek uzaklaştığını, bağrını delerek oradan varlığının içlerine doğru doludizgin akıp gittiğini tahayyül edebilirdi. Trende ayrı kompartımanlarda olsalar da, o kompartımanların kapıları hiçbir zaman birbirine açılmasa da, kavuşma mümkün olmasa da özleyişi murat hâline getirmek niçin düşünülmesindi? Niçin?

O anda ancak:

- Yalvarışlarıma cevap vermedin, diyebildi.
- Bana bir daha yazmanı istemiyorum.
- Ben sanmıştım ki, ben, yani kırk yıl önce...
- Sen sayıklıyorsun.
- Yalvarırım beni anlamaya çalış...

Beklentinin duvara çarpması birden her şeyi altüst etti. Birden her şey tuzla buz oldu.

Beklenti birden duvara tosladı. Onca gülümseyişler teati edilmişti. Diller dökülmüştü. Onun bakışını sağlama adına doğasına uymayan davranışların

içine gömülmüştü. Hüzünlü gülümseyişin kalbinin içini okuduğunu düşündüğü bir anda, birden, cevap yok! Acaba nasıl bir hata işlenmişti? Gönül kırıcı bir kelimeyle mi oynanılmıştı? Önceki minicik deneyimler bütün bunların olmazlığını, olmaması gerektiğini söyleyip dururken, o sabah, karşısına bir merhabanın çıkması beklenirken, hayır, gelen o değil, bir duvar... Sükût...

O hüzünlü yüzü bir kez daha anımsadı. Onu bir bahçede oturuyor diye düşündü. Belki bir hastane bahçesiydi... Arkada bir kameriye... Gözler uzaklara dalmış... Kucakta tutulan çantanın üstüne bir el bırakılmış... Bahçenin arka yanındaki dar beton yoldan arada bir, bir hasta sarsak adımlarla geçiyordu... Uzağa dalmış olan gözlerde kaygı parıltıları... Sıradan bir kaygı değildi: biraz melankoli, biraz üzüntü, biraz baktığı nesneyi kayırma duygusu, hepsi birden, bir arada... Aralanmış dudaklar bir şey söylemek için değil, umarsızlıktan kalakalmıştı... Uzanıp dokunmak isteseniz tepki vermeyecekti, aldırmazlığından çok dokunulduğunu fark etmemesinden... Ne düşündüğünü anlamak imkân dışı görünüyordu. Onunla geçmiş olan biri, uzun, uzak yıllar öncesinde mermer bir salonun balkon duvarına iğreti oturmuş sevgililerin derin bir sohbete daldığı tabloyu karşısına aldığını tahmin edebilirdi. O, iki elini uyluklarında tutmuş karşısındaki orta yaşlı adama bakıyor. Orta yaşlı adam iki elini kavuşturmuş, avuçlarından birini ötekinin içine almış, gözler birbirine çevrilmiş, bir sohbet aralığındaki suskun bakışlarını birbirlerine gönderiyorlardı... Bu tablonun aklına geldiği her defasında kelimeye dökülmemiş olan şu soruyu soruyordu: daha önce neredeydin?

— Söylesene, neredeydin?

— Sen peki, sen neredeydin?

— Hesap sormuyorum, soruyu kendime yöneltiyorum, daha önce ben neredeydim, aklım neredeydi?

Kadının yüzüne baktı:

— Ah!

Sustu birden. Konuşmakta tereddüt etti. Kadın merakla onun yüzüne bakıyordu.

— Bu acı veren soruyu ortaya koymak istemiyorum.

— Engelleri bilmiyor değilsin...

— Engeller... Kahrolsun... Kahrolası...

— Ama işte asıl gerçek olan onlar, engeller...

- Bu yüzden mi sana bir daha elimi uzatmamamı istedin?
- Yasaklara uymak lazım.
- Onları aşmanın üstesinden gelmeyi bilmek de...
- Yaşamamış bir dünyanın ortasına girmek böyle bir şey olmalı...
- Bak, dinle beni. Nazınla gel. Uyandır beni!
- Naz etmiyorum ben. Kahrolası dediğin engelleri konuşuyorum...

Yaşamamış bir dünyanın içi... Bütün bu olup bitenler belki de hiç olmadı... Bu olup bitenler belki bir düş dünyasında bile olup bitmedi... Dış dünyanın bilinen nesneleri adem hâlindeydi... Belki bir karabasandı yaşadıkları: bir kasabanın ana caddesi: insanlar ordan burdan yürüyor, cadde boyunca ya da caddede karşıdan karşıya... Her şey olağan seyrinde... Bir minibüs kaldırım kenarına park etmiş... Adam, gözden yitirdiği sevgilinin ardından onu bulma umuduyla hızlı adımlarla yürürken orada birden kendini buldu: hiçbir şeyin farkında olmadan, gözleri caddenin görünmez noktasına çakılı olarak gitgide hızlanan adımlarla o kör noktaya ulaşmak isterken... O da ne! Yürüdükçe hedef de onunla birlikte yürüyordu... İşte, paniğin başladığı an: bir süre sonra koşmaya başladı. İçindeki ses ona ulaşamayacağını haykırıyordu: aptal, sersem, nereye gidiyorsun, o yok, sen de yoksun... Yer birden yarıldı. Ortada ne sevgili vardı, ne başka bir şey... Sonra birden fotoğrafı gördü. Panik içinde aradığı sevgili tam da dirseğinin dibindeydi... Azıcık sağa sola bakmayı denese, elini birazcık sağa doğru kaydırabilse, aranan sevgiliye dokunabilecekti. Ama artık geçti, çok geç... Saatler kırılıp parçalanmıştı, yönler yitirilmişti, yıllar un ufak olup gitmişti... Hüsrân ortada durup bekliyordu. Ama ne hüsrân! Ne kahrolası an...

— İşte bir daha karşı karşıyayız, inanamıyorum, bunu sanki daha önce defalarca yaşamış gibiyim...

— İnanılabilir olan tek şey engel, engeller...

Elleri birbirini tuttu. Yürümeye başladılar. Ayaklarını bastıkları zemin kaygan bir kum çölü gibi onları dibe doğru çekiyordu. Elleri birbirini tutmuş görünüyordu, ama onlar çölün ufkunda birbirine bakıp titreyen, puslu camların ardında yitmeye yüz tutmuş serap hâline gelmişlerdi. Buluşmuşlardı belki, ama çorak bir buluşma olduğu belliydi bunun. Çökmüş, yıpranmış, hüzünlü... Adam, son bir hamleyle:

— Seni seviyorum, diye mırıldandı.

Kadının, bu sözleri duyup duymadığını anlayamadı.